

KATHOLIKUS NÉPLAP.

MDCCCLIII.

HATODIK ÉVI FOLYAM

KIADJA

A JÓ ÉS OLCÓSÓ KÖNYVKIADÓ TÁRSULAT.

SZERKESZTI

BLÜMELHUBER FERENCZ,

ESZTERGOM-FÓMEGYEI ÁLDOZÓPAP. A PESTI KÖZPONTI PAPNÖVELDÉBEN TANULMÁNYI FELÜGYELŐ.

1749

PESTEN, 1853.

NYOMATOTT LUKÁCS LÁSZLÓ ÉS TÁRSA KÖNYVNYOMDÁJÁBAN, ORSZÁGUT 6. SZ.

Dicsőség magasságban az Istennek, s a földön békeség a jó akaratú embereknek. — Luk. 2 r., 14. v.

Új
nap
élet
tár.

hit

Mis
— p
sula

tásc
lönf

sitá
félé

be.
Tár

tho
sok

estv
esek
Déc

A v
—

Am
dale

TARTALOM.

1. Dicsértessék a Jézus Krisztus. I. — Új év. — Új hírek Chartumból. — Szent Silvester estéje. — Egy nap a bécsi mesterlegény-egyletben. — Katholikus hitélet: Szikszó, Pápa, Duna-Földvár. — Keresztény könyvtár. — Különfélék.
2. Dicsértessék a Jézus Krisztus. II. — Keresztény hit nélkül nincs polgárosodás. — Egy koldus vallomása.
3. A galamb-posta. — Podiai Jakab és társai. — Missioi-tudósítások. — Isten gyermekeiknek fizeti vissza. — Kath. hitélet: Várad-Olaszi, Léva, Somogy. — Társulati ügy. — Különfélék.
4. Szűz szent Martina vértanu. — Missioi-tudósítások. — Kath. hitélet: Derekegyháza, Kovácsi. — Különfélék.
5. Dicsértessék a Jézus Krisztus! — Missioi-tudósítások. — Kath. hitélet: Csalóköz, Kalocsa. — Különfélék.
6. Tévedések és hibák. — Zarándoklat Jerusálemben. — Missio-tudósítások. — Új házak megáldása. — Társulati ügy. — Különfélék.
7. Zarándoklat Jerusálemben. — Az obsitos. — Katholikus hitélet: Tápio-Bicske, Pécs. — Hazai tudósítások: Felső-Patty, Kéty, Kupuszina. — Különfélék.
8. A káromkodás bűnének közönsége. — Téli estvék. — Zarándoklat Jerusálemben. — Álmodozás a kincsekről. — Levelek az egri főmegyéből. — Kath. hitélet: Dédes, Nagy-Kapornak. — Hazai tudósítások.
9. A jezsuita-rend. — Zarándoklat Jerusálemben. — A városi s a falusi egér. — Levelek az egri főmegyéből. — Hazai tudósítások. — Különfélék.
10. Zarándoklat Jerusálemben. — Esti fohászok. — Amerikai missio-tudósítások. — Kérelem a ponyva-irodalom ügyében.
11. A káromkodó mentegődzései. — Egy árva imája. — Zarándoklat Jerusálemben. — Levelezés Chinából. — Márta, az irgalmas nő. — Legújabb missio-tudósítás Közép-Afrikából. — Katholikus hitélet: Pest, Győr.
12. Módk a káromkodástól elszoktatásra. — Zarándoklat Jerusálemben. — Kath. hitélet: Pest, Esztergom, Arló. — Különfélék.
13. A husvétii piros tojás eredete. — A pusztá harangja. — A sz. gyermekség társulatának számadása. — Kath. hitélet: Nagy-Megyer, Pest.
14. Hit és babonáság. — A pusztá harangja. — Katholikus hitélet: Pozsony, Bogdása. — Különfélék.
15. Tévedések és hibák. II. — Élő templom. — A bécsi kath. mesterlegény-egyletnek alapszabályai. — Chinai missio. — Kath. hitélet: Nagyvárad, Muzsla. — Különfélék.
16. Tévedések és hibák. III. — Az ima meghaligatása. — Szám-hangjegyek. — Egy ember a mult husvétii ünnepkor. — Chinai missio. — Hazai tudósítások: Pest. — Kath. hitélet: Osló. — Különfélék.
17. A bibornok-testület. — A ker. felebaráti szerezet. — Az irgalmasság ereje. — Bonnard kath. hittérítő vértanúsága Chinában. — Különfélék. — Társulati ügy.
18. A hajdani keresztény cehek. — Missio-tudósítás Chartumból. — Sziraki levelek IV. — Különfélék.
19. Emlékképek a régi magyar jezsuiták életéből. I. — Mit tehet egy jó asszony. — Viszhang Kecskeméti Tamás gazda levelére a Bácságból. — Sziraki levelek, V. Különfélék.
20. Mit tehet egy jó asszony. — A Bérnálás szentége. — Sziraki levelek, VI. — Különfélék.
21. Emlékképek a régi magyar jezsuiták életéből. II.

Mit tehet egy jó asszony. — Katholikus Hítelet: Mária-Gyüd, Nyír-Bátor. — Külömfélék.

22. Az olvasó. — A pusztai nép vallási állapotán miként segíthetni? — Cserháti egyesület. — Kath. hítelet: Pest. — Társulati ügy. — Külömfélék.

23. Emlékképek a régi magyar jezsuiták életéből. III. — Szent Orbán tisztelete Cserháton. — Külömfélék.

24. A szegény legény. — Eugen forrása Gyarmaton a Bánságban. — Közép-Afrika. — Katholikus hítelet: Pécs. — Külömfélék.

25. Gátot a visszaéléseknek! — A mesterlegények-egyletei. — Éjszaka-Amerikai missio. — Társulati ügy. — Külömfélék.

26. Tévedések és hibák. V. — A pusztai nép vallási állapotán miként segíthetni? — A nevelés mint van, s mint lennie nem kellene. I. — Külömfélék.

27. A plebánia-ház. — A katolikus ember és a katolikus papság. — Szent gyermekeségi ügy. — Külömfélék.

28. A plebánia-ház. — A nevelés mint van, s mint lennie nem kellene. II. — Három vágy. — Külömfélék.

29. A nevelés mint van, s mint lennie nem kellene. III. — A plebánia-ház. — A bűnbánó Magdolna. — Társulati ügy. — Katholikus hítelet: Fehér megyéből. — Néhány szó a katona-állásról. — Külömfélék.

30. A könnyek leánya. — Szent-gyermekeségi ügy. — Külömfélék.

31. A könnyek leánya. — A nevelés mint van, és mint lennie nem kellene. IV. — A hamis eskü és önátkozás büntetése. — Jezsuita-elvek. — Külömfélék.

32. A nevelés mint van és mint lennie nem kellene. V. — A könnyek leánya. — Nagy Bold. Asszony napjára. — Chinai missio. — Katholikus hítelet: O-Arad. — Külömfélék.

33. A nevelés mint van, és mint lennie nem kellene. VI. — Füllencs Pista. — Kath. hítelet: M.-Vásárhely. — Külömfélék. — A jó s olvasó könyvkiadó társulat közgyűlésének programja.

34. A vegyes házasságokról. — Keresztény naptár. — Sz. László koporsója. — Kath. hítelet: Madaras, Vas-kut. — Külömfélék.

34. A kislalusi barna lány. — Csodálatos dolgok Napolyban. — Pannonhegyi emlék. — Hazai tudósítások: Pest. — Kath. hítelet: Kapornak. — Külömfélék.

36. A kislalusi barna lány. — Mária sz. nevééről. — Katholikus hítelet: Farkasd. — Külömfélék.

37. A kislalusi barna lány. — Tisztelendő Béda. — A sz. kereszt ereje. — Egy példa a kath. missioi beszédekből. — Kath. hítelet: Vasvár. — Külömfélék.

38. Guineai missio — Matrózkaland. — A sz. korona feltalálásának története. — Hazai tudósítások.

39. A simontornyai basa. — A sz. korona feltalálásának története. — Jézus sz. szívének Pannonhegyen felállított társulata. — Kath. hítelet: Bécs, Kalocsa.

40. A simontornyai basa. — Látogatás a bécsi kath. mesterlegények egyesületében. — Kath. hítelet: Bécs, Nyék, Gyerk, Sz. Benedek, Osló. — Hazai tudósítások: Pest. — Külömfélék.

41. A jó pástorról címzett hölgyek. — Hét baj ellen egy orvoság. — A fatesület. — Kath. hítelet: Nyitra, Krasznahorka-Várallya. — Hazai tudósítások: Ósalóközből. — Külömfélék.

42. Koreai missio. — Emlék. — Sz. Pál Apostolról nevezett papok romai gyülekezete. — Véleményadás. — Kath. hítelet: Győr. — Külömfélék.

43. Mit szenvedhet egy anya. — Sziráki levelek. VII. — Hazai tudósítások: Pest.

44. Legjobb orvoság nyelves asszonyok számára. — Egy délután. — Pécsi temető. — Sziráki levelek VIII. — Kath. hítelet: Vasvár, Hővej, Eger. — Külömfélék.

45. A rabszolga. — Figyelmeztetés a Revalenta Arabica iránt. — Kath. hítelet: Pécs. — Külömfélék.

46. A te Uradnak Istenednek nevé hiába ne vegyed. — Sz. Vazul püspök. — Közép-Afrika. — Nevezetes példa, hogyan orvosolta meg egy udvari bolond urának szívbaját. — Katholikus hítelet: Pécs, Pest. — Külömfélék.

47. A bakter éjszakája. — Hazai tudósítások: Pest, Jolsva. — Kath. hítelet: Szentes, Pest. — Külömfélék.

48. A bakter éjszakája. — Egy két szó az áldások és megszentelésekről. — Sziráki levelek. IX. — Külömfélék.

49. Szűz sz. Borbála vértanu. — A bakter éjszakája. — Kath. hítelet: Szent-András. — Külömfélék.

50. Az ifjak és szűzek egyesületének célja és hasznai. — A megelégedés. — Sz. gyermekeség társulata. — Hazai tudósítások: Eger. — Külömfélék.

51. Az oltárlámpa. — Karácsonyi Betlehem. — Katholikus hítelet: Nagy-Bánya, Napkor. — Hazai tudósítások: Pest. — Külömfélék.

52. Az oltárlámpa. — Egy különös betegség gyógyítása. — Sz. János evangélista napjára. — A pécsi megyei mesterek — éneklők nyugdíjintézetének alapszabályai

Megje
dán.
olcsó
ezuko
kesztő

kedve
állott
getés!

vissza
tettein
lág es
nek é
év sz
lyáját
títok s
mellet
hogy
nek al
le fejü
teendi,
gitse,
sünkbe
tent sz
nukra
lenség
egyedü
mellyel
É

keserv
többé
tendő,
binél,
tett bo
hessük.
A

KATHOLIKUS NÉPLAP.

1. szám.

Megjelenik e lap hetenkint egyszer, Szerdán. Előfizetheti rá Pesten, a jó és olcsó könyvkiadó-társulat ügynökénél — ezukorutca 6. szám, földszint, s a szerkesztőségénél. Vidéken a cs. kir. postahivataloknál.

Dicsőség magasságban az Istennek, s a földön békeség a jó akaratú embereknek. Luk. 2, 14.

Pest, január 4. 1853.

Előfizetési díj Budapesten külfordással fél-évre 1 ft. pp. vidékre postán, borítékban félévre 1 ft. 20 kr. pp. A lap szerkesztését illető levelek egyszerűen a Katholikus Néplap szerkesztőségéhez címzendők. (Pesten a központi papnöveldeben.)

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

I.

Régóta nem szólltunk a Katholikus Néplap kedves olvasóihoz, annál inkább vágy szivünk a beállott új évben velök egy pár órát barátságos beszélgetésben eltölteni.

Tehát megint egy egész év merült le a soha vissza nem térő multba, magával vitte jó vagy rossz tetteinket, hogy az idők és esztendők végnapján a világ csalhatatlan bírójának, ki mindég ugyanaz, s kinek évei el nem mulnak, felmutassa. Minden letűnő év számadásunk rovását egygyel neveli, életünk pályáját egygyel rövidíti. Az új év eseményeit még a titok sűrű fátyola fedi el szemeink elöl, s mi mind a mellett is reménytelve üdvözöljük azt, mert tudjuk, hogy egy bölcs gondviselés örökös felettünk, mellynek akaratán kívül csak egy hajunk-szála sem eshetik le fejünkről. Ha atyai kezével sujtani fog, csak azért teendí, hogy a mulandó javak szeretetét bennünk gyengítse, s ha örömeiket készít számunkra, csüggedésünkből kíván magához felemelni. Azoknak, kik Istent szeretik, az új évben is minden javukra és hasznukra válik; egyedül azokat érheti valódi szerencsétlenség, kik nem Istenbe vetik reménységöket, hanem egyedül mulandó javak és örömök után kapkodnak, mellyek az idővel együtt elenyésznek.

És habár letűnt is az év minden örömeivel és keserveivel, s úgy bucsuzott el tőlünk, mint a melly többé nem fog visszatérni, helyébe lépett az új esztendő, melly csak egy nappal leend rövidebb az előbbinél, elég hosszú arra, hogy jóvá tehesük elkövetett botlásainkat, vagy elmulasztásainkat helyreüthessük.

Azért is mi a Katholikus Néplapnak új

évi első számát csak szokásos üdvözlötünkkel kezdjük meg, mondván: Dicsértessék a Jézus Krisztus ez évben is, mint mindenkor, dicsértessék lapunk által, melly nem holmi hiu és mulandó dolgok vagy események elbeszélésével foglalkozik, hogy olvasóinak kíváncsiságát táplálja, és mégis kielégítetlenül hagyja, hanem inkább arra törekszik, hogy jámbor és istenes elmélkedések, példák, és elbeszélések által olvasóit Istennek hiv szolgálatára, s a keresztény erények gyakorlatára buzdítsa, és a megkezdett jónak folytatásában megerősítse.

Mi tehát újév kezdetével nem változtatjuk meg a Katholikus Néplapnak sem irányát sem külső alakját; a mint öt év előtt megindított, és a jelenig folytatott, olyan lesz ezután is, homlokán hordandja a megváltás imádandó jelét, s nem fog ezentul is más vezérszavakat tűzni zászlójára az eddigiéknél. Jézus Krisztus ma és holnap ugyanaz, Ő a kezdet és fejezet, Ő az első és utolsó — az Ő tanításának szelleme nem változhat, és a jó cselekedetek benső rugója sem lehet más, mint a szeretet, mellynek legfőbb tárgya maga az Isten, és az Isten maga a szeretet; s csak is annyiban jó és kedves az embernek cselekedete Isten előtt, a mennyiben Istenért vitetik végbe. Noha azért a Katholikus Néplapban is minden évben más más dolgok fordulnak elő, lényegében még sem szenved változást, mert minden, a mit Olvasóink élvezetül nyujt, Isten dicsőségére van irányozva, és arra, hogy e földön békeség legyen a jóakaratú emberek között.

Egyébiránt, hogy a Katholikus Néplap céljának mindég inkább és inkább megfeleljen, ez nagy részben pártolótól függ: mert mi meg vagyunk győződve, hogy a katholika egyház-élet körében Magyarorszában is annyi vigasztalást nyujtó s utánzásra buzdító jó cselekedet vitetik végbe, hogyha ezek ép oly buzgalommal eljuttatnának lapunk tudomására, soha ki nem fogynánk érdekes tudósításainkból. És ha az ele-

mi népiskolák körül munkálkodó buzgóság közlésére időt vennének magoknak a lekipásztorok, és az iskolamesterek: a Katholikus Néplap az egyházi élet közlönyévé válhatnék, minthogy azzá lenni eleitől fogva szándéka volt és törekvése.

Legyen tehát ujévi pályánk azon ohajtással megnyitva, hogy lapjainkba érkezzenek a katolika egyházi élet köreiből lelki örömet és vigasztalást hozó, innen pedig szétküldendő sűrű tudósítások; a keresztény szeretetnek példás tettei, mint a napsugarak felmelegítik a hidegebb kebleket is. Hogy a Katholikus Néplap ötévi működése e tekintetben nem vala gyümölcstelen, azt mi szívesen bevalljuk és elismerjük, de nem titkolhatjuk el mégis azon megjegyzésünket, hogy mi lapunknak még nagyobb pártolást és szellemi összeköttetéseket ohajtunk. Mi azt a katolikus népélet, mi a jó s olcsó könyvkiadó-társulat közlönyének kívánnók szemlélni, s legalább azt ohajtanók, hogy minden társulati tag olvassa azt, és nemcsak olvassa, hanem érdekes tudósításaival gazdagítván, a keresztény hitélet gazdag tárházává tenni törekedjék.

Nem fognánk akkor késni lapunknak terét, ha a szükség úgy kívánná, szélesbbiteni. Addig is ujévi köszöntés gyanánt ma egy példabeszédet nyújtunk jámbor olvasóinknak, folytatólag azután a katolika anyaszentegyház legközelebbi multjának örömeit és szenvedéseit fogjuk rajzolni, s jelen állásának főbb vonásait megismertetni. Végül a jó s olcsó könyvkiadó-társulat köréből a tudnivalókat közölni.

Volt egy tisztviselő és ennek három barátja. Ketteje iránt különös jó indulattal viseltetett, s nem csak őszintén ragaszkodott hozzájuk, hanem mindent megtett értük, s keresve kereste az alkalmat, hogy nekik valamelly kedves szolgálatot tehesen. A harmadikkal csak amugy hidegen és udvariassan bánt, elment hozzá olykor olykor becsületből, de kedvét különösen megnyerni nem törekedett. E tisztviselőnek kedvező helyezete egyszerre balfordulatot vesz. Ura számadásra szorítja őt, házat fegyveres örökkel veteti körül, írásait lepecsételteti, s mint hűtelen szolgát rögtöni számadásra szorítja. A számadására bizott pénzből tiz talentom hiányzott.

Ekkor a megszorult tiszt legkedvesebb barátjához fordul, s kéri, miként emlékezzék meg, mennyit tett érte, míg jól mentek dolgai, s segítse ki őt a bajból, melly végveszéllyel fenyegeti. De ez, mint ha ismerni sem akarná, hidegen válaszola neki, mondván: Barátimmal kell töltenem a mai napot, kik mulatságra meghívtak. nincs időm bajsáddal tépelődni, ha roszba keveredtél, magad lásd, mikép fogsz belőle kivergődni. Földig leverve e nem vélt felelet által, a másik jó barátjához fordult, kinek hasznlóan elpanaszolja szorultságát, s emlékezteti őt azon tetemes szolgálatokra, mellyeket érte, míg boldogabb állapotba vala, annyi-

ször tellyesített. De ime ez is hidegen fogadá; s én magam is, ugymond, terhes házzal vagyok, sok kiadásaim vannak, pénzt nem adhatok, de egy darabig elkísérlek. Így hagyák el nyomoruságában azok, kikhez ő legnagyobb szíveességgel viseltetett, kikért kész volt nem csak vagyonát, hanem életét is oda adni. Még tehát csak a harmadik barát vala hátra, kihez alig bátorkodott folyamođni, mivel boldog napjaiban keveset gondolt vele. A pirultság, és bátortalanság reszkető szavaival szőllítá meg ezt elhagyatott állapotában segedelemért: „Ime, rádszorulok most, mondá, kit eddig nem sokba vettelek: jó barátim, kikkel jó falatimat megosztottam, a sárba hagytak, te talán nemesbtlelkű vagy, hogy az érdemetlen előtt sem dugod be füledet. Segélj rajtam, máskép véginségre jutottam.“ És ez könyörüle rajta. „Te nekem felelé egyszer egy csekély szolgálatot tevé, s én azt emlékezetemben tartottam, most tehát százszoros kamattal fizetem azt vissza, teljesítvén kérésedet.“ A tisztet e nagylelkűség annyira meghatotta, hogy szótalannul állt, s szeméből a törődés és öröm könyvei hullottak le, gondolá magában: „barátim, kiknek kedvét kerestem eltaszítottak, maguktól, s e jó ember, kit alig vettem számba, szabadítottá mőn.“

Kiket kell értenünk e három barát alatt? az első kétségkívül „a világ“ mellynek barátságát annyi fadaralmak, erőfeszítések árán vásároljuk meg, s ha hasznunkat vette, eltaszit magától, ha nyomoruságban vagyunk elfordul tőlünk, mert ő csak a szerencse fiaival szokott ölelkezni. A második: a nagyok és hatalmasok kegye, melly után annyira sóvárgunk, s mellynek megnyeréseért készek vagyunk jobb érzelmeinket is feláldozni. Ha bajban vagyunk, ők nem sokat törődnek velünk, legfelebbis egy pár üres szóval bucsuznak el tőlünk. A harmadik barát: a religió, mellyel, míg jól folyának dolgaink, nem sokat gondolkunk. Inkább szokásból mint vonzódásból megyünk el vasárnapokon egy kis misére, talán az évben egyszer egymás rendkívüli ájtatosságon is megjelenünk, csak illedelemből látogatjuk meg olykor olykor az Isten házat; és még is, ha a szorongatások és szenvedések ideje eljön, ha a szerencse hátat fordít nekünk, nincs kivüle más barátunk, ez vigasztal, bátorit, és felsegit inségünkben, ez születésünktől fogva egészen a síríg híven mellettünk marad. Fogarasy Mihály, választott püspök.

Ú J é v.

Üdvözöllek új év!
Tőled esdi, várja
Boldogabb jövőjét
Kebleink hő vágya.

Légy a kedves vendég,
A ki örömhírrrel
Békőszöntesz hozzánk
S megrakott kezekkel,

Hozva nekünk mindazt,
Mit szívünk kívána,
És élénk varázslott
Lelkünk éber álma.

Légy te életünkre
Aldás drága gyöngye,
Melly reánk bőségben
Harmatát kiöntse.

Légy az örömöknek
Szakadatlan árja,
Melly élénk bő medrét
Élvezetre tárja.

Légy te lelkeinknek
Szeretett hazája,
Mellyben testvérülnek
Bizalom és hála,

Hála Istenünknek
Annyi sok kegyeért
Melly a mult évszakban
Minket oly dúsan ért!

S bizalom hitünknek
Égi szent tanába,
Melly a földi vándor
Leghívebb barátja.

Ámde távolítsd is
Napjaid folytába,
A mi testeinknek
Volna ártalmára.

Száz s ezer alakban
A sulyos betegség,
Távol legyen tőlünk
A nyomasztó éhség.

Távol a kegyetlen
Háboruk veszélye
Miknek annyi inség
A jutalmi bére!

Tűzveszély és árvíz
Bösz haragja, mérge
Csöndes hajlékunkat
Fel ne dúlja, érje.

Rét s mezőnek sarját,
Zöldellő vetésünk
Jégeső s vihartól
Mentsd jövőre nekünk.

Ámde még leginkább
Vészes örvényével
A gonoszság lelkét
Tőlünk messze üzd el;

Mert hitéletünknek
Ez a gyilkolója,
Tőle sziveinket
Isten kegye ója!

Jónak és erénynek
Sírja, temetője —
Ments meg esdve kérünk,
Ments meg ó ég tőle!

Mert a mi csak jó van,
S vár reánk ez évben,
Azt te tőled nyerjük
Oh kegyelmes Isten!

S benne hogy ne ártson
A gonosznak mérge,
Lépteinknek is Te
Légy vezére, véde!!

G a r a y A l a j o s.

Új hírek Chartumból.

A közép-afrikai missiók Provicarius, ntiszt. Knoblechter Ignác ur 1852-ki october 1-ről irt a bécsi Mária-egylet választmányának. Ezen levélben az áll, hogy Knoblechter s ténitő társai mind egészségesek, s hogy november közepén Knoblechter Trabant, Dovják, Mosgan és Vinco Angelo urakkal a „Hajnali Csillag“-on az ugynevezett Bary-szerecsenekhez fog indulni. Magával fog vinni néhány szerecsent is, kik a majd felállítandó missioi állomáson ennek őrei s a földnek mivelői leendnek. Knoblechter ez alkalommal több hónapokat akar a szerecsen tartományokban tölteni, ott egy missioi állomást alapítani, s a Chartumban épített könnyű járatu czirkász-hajóval, mellynek neve „Faula“ kirándulásokat tenni a Nil folyam azon ismeretlen felvidékére, hova a csekély vizállás miatt a „Hajnali Csillag“-on nem lehet jutni.

A chartumi missioi főállomást Knoblechter Koziansich s Milharzits urakra fogja bizni távolléte alatt, kik az ottani iskola iránt nagy érdemeket szereztek maguknak. Knoblechter azt is írja, hogy oct. 2-án lesz a szerecsen iskola-gyermekek próbatétje, a reá következő kedden pedig a jutalom-kiosztás, erre pedig a néhány heti vacatio, mellyet a gyermekek Knoblechter-nél fogják tölteni a „Hajnali Csillag“ fedezetén. Ezen hajó jelenleg azon félsziget sarkánál horgonyoz, mellyet a fehér és a kék Nil összefolyása képez. Ekként tehát azon távol tartományban is lábra kapnak a mi iskolai ifjuságunk szokásai s életmódja. A miat Knoblechter írja, a kis szerecsen-ifjak fölötte örülnek már a közelgő vacationak, hogy az iskolai év fáradalmai után a szabadban halászhatnak, s a hajó gyönyörű kápolnájában a sz. misét hallgathatják. — Knoblechter leveléhez egy jelentés is van mellékelve Vinco An-

gelo urtól, melyben ez leírja a szerecsen népek között az időben tett útját, midőn Knoblecher segítség keresés végett Európában megfordult, s mely ut majd másfél évig tartott.

Ezen jelentés nem sokára nyilvánossá fog tétetni.

Szent Silvester estéje.

A mint tudva van, az Angoloknak néha sajátosságos szeszélyeik s ötleteik vannak, melyek fölött az ember majd nevetni, majd sirni szeretne. Így nem rég több fiatal Angolnak, alkalmasint hogy terhes erszényükön egy kicsinyt könnyítsenek, eszükbe jutott sz. Silvester estéjén egy vig lakomát rendezni. Lakomát rendezni nem minden ember tud. A föntemlített társaságban azonban szerencsére volt egy, a ki ezen mesterséget alapjából tanulta s ismerte. Az estély rendezését tehát Moringtonra bízta, oly férfira, kinek izlésére illynemű lakomák rendezésében bizni lehetett. Morington barátjaitól oly szép summa pénzt kapott, mellyel már aztán lehetett valamit kezdeni. „Mi reád bizzuk egészen a dolgot, mondák Moringtonnak barátai, de isteni lakomának kell aztán ennek lenni, érted, isteninnek!“ — „Az lesz, feleli Morington, csak bizzatok rám a dolgot.“

Sz. Silvester estéje eljött. Alkonyatkor a társaság megindult a kijelelt vendégfogadóba, melly Londonban egyike a legfényesebbeknek. „Mibe fogadjunk, mondá az egyik a másikhoz, hogy Morington ma akkép gondoskodott rólunk, mint még soha? De fogunk is egészségére poharat emelni.“ Belépnek a vendégfogadóba. „Ohó! mi értjük a tréfát, mondák a társak egymás között, midőn a csak kévéssé kivilágított folyosókon és előteremenek áthaladnának, ez azért van, hogy a meglepetés annál nagyobb legyen.“ A konyhában, melly mellett el kelle menniök, semmi különös előkészületeket sem vettek észre. Most Morington előbök lép, s rejtélyes mosolylyal üdvözlí. „Morington, Morington! mit miveltél te?“

„Egy isteni lakomát, kedvesim, a mint ti kívántatok, biztosítalak henneteket! Vagy nem ugy van-e?“ Ezen szavakkal Morington kitérta egy fényes terem ajtaját. — Nagy Isten! milly látvány! — Itt ült ünnepélyes öltözetben tíz londoni polgár feleségeikkel s gyermekeikkel, s vidám örömmel költöttek el a számukra készített vacsorát. Ezek mind olyan emberek voltak, kik véletlen szerencsétlenség által adósságba bonyolódtak, s az angol törvények szerint, hitelezőik által az adósok tömlőczébe zártak. Morington ezen férfiak adósságát kilizette a barátitól kapott pénzzel, őket a fogságból kimentette s számukra itt ha nem is fényes, de minden esetre izletes polgári vacsorát készített. A pénznek még hátralevő részét köztök fel-

osztotta, hogy maguknak a mesterségükhez szükséges szerszámot megszerezzhessék s Isten áldásával ismét valamire felvergődhessenek.

„Hiszen ti isteni lakomát kívántatok, mondá Morington még mindig rábámuló barátinak, tekintetek ide, itt van az! Illy lakomát tart az Isten naponta az égben! De csak halljátok, hogy történt az egész.“ S most elmondá nekik, a mit mi már fölebb mondottunk. — Midőn a kiváltott polgárok megértették, hogy ezen urak itt az ő ismeretlen jötevőik, felkeltek székeikről, s az öröm és hála könnyüi álltak szemekikben. „Önök nekem férjemet adták vissza“ kiállták az asszonyok — „Önök nekünk atyánkat adták vissza“ — mondák a fiuk. — Valóban szép, mennyei jelenet volt! Moringtonnak barátai is érezték ezt. A jó polgárokkal kezét fogtak, bátorították, hogy csak jó kedvvel legyenek, s Morington meghívására maguk is oda ültek a vig asztalhoz. A polgárok csakhamar poharat emeltek nemes jötevőik egészségére, mindnyájan pedig a királyéra. — „Morington, te nekünk csakugyan isteni lakomát készítettél.“ Mondák barátai az elbucszúáskor, s meggyeztek abban, hogy a jövő évben hasonló célra is hasonló összeget fognak ismét összeadni. —

Ez történt Londonban.

Egy nap a bécsi mesterlegény-egyletben.

Bécsben dec. 26-án egy színtolly szép, mint lélek emelő ünnepély ment véghez. Enapon ugyan is mentek a katolikus mesterlegény-egylet tagjai először közösen az Ur asztalához. Már 8 órakor telni kezdett a templom fiatal, izmosférfiakkal, kiknek már szemekikből színtugy kilátszott a testi, mint a lelki épség, vidorság. 8 órakor megjelentek ezen egylet pártfogói és tanítói, hogy a legényekkel együtt járuljanak az imádandó Oltári-szentség vételéhez. A mesterlegény-egyletek nagy apja s alapítója, a köztiszteletű Kolping Ádolf ur, ki Kölnből épen Bécsbe érkezett, csöndes kis misét mondott, melly alatt a bécsi mesterlegény-egylet elnöke, Gruscha ur neki szolgált, s melly alatt a jelenlévő társtagok mind megáldoztak. Örömkönnyek rezgettek ez érdemes papnak szemekiben a sz. eseklevény alatt, de még sok más szem is könyben uszott a templomban. Ki is szemlélhette volna mély megindulás nélkül, mikép az annyira zilált állapotú kézműves-osztályból 300 fiatal férfi fényes nappal siet derült, de szent komolysággal az Ur asztalához, bizonyoságot tenni a gonosz világ ellenében katolikus hitéről! S ez épen sz. Istvánnak, a keresztény hit első vértanújának napján történt! — Ünnepélyesen nyitattott meg a nap, ünnepélyesen kellett annak végződnie is. Délutáni 3 órakor a társtagok a máriahilfi templomba a vecsernyére

jelen
„Salv
pártf
masa
társu
ni, m
száz
tan d
minő
milly
tak e
Mind
nyáms
karja
és Ist
s élő
igen
szép
költet
uraka
szélg
denki
magát
Kolpin

ezen
betű a
volt.
szeme
ait, ho
a mit
rizzék
beszéd
fenség
a mest
más, c
tokért
elérzél
ges U
juktól.
megér
tükkel
legyen
lenni,
ősei él
erkölcs

S
23. szá
isszony

jelentek meg, mellynek végével férfias hanggal a „Salve Regina“-át énekelték Mária tiszteletére, kinek pártfogását Istennél ezen egylet szép haladása is hatalmasan bizonyítja. Este a legények összegyűltek rendes társulati teremükbe, oly karácsony-ünnepet töltöni, minőt Bécs még eddig nem látott. Lehetett itt látni száz meg száz karácsonfát a legszebb fényben, rakottan dus ajándékokkal. Oly karácsonfák voltak ezek, minőket a piacon nem lehet venni, oly fény volt ez, millyen szebben seholsen ragyog, oly ajándokok voltak ezek, minőket drága pénzen nem lehet kapni. Minden legény égi örömtől ragyogó tekintetével, imádsághoz, áldásos munkához egyaránt kész, izmos karjaival, szívében, mint egy jászolban, hordván Urát és Istenét, úgy állott ott, mint egy fényes, dusan rakott s élő karácsonfa, s ezen karácsonfa-erdő közepette egy igen gyönyörű s ékes kis jászol volt felállítva. Egy szép karácsonyi ének után a legények lelkesen elszavalt költeménnyel köszöntötték föl Kolping és Gruscha urakat, valamint többi előjáróikat is. Ezután vig beszélgetésbe elegyedtek, derűlten társalogtak, s mindenki e nagy katolikus családban mint otthon érzé magát. Egyszerre azonban mély csend állott be, mert Kolping, az atyus, szólni akar fiaihoz.

Elfelejtethetlen fog maradni minden jelenlévő előtt ezen atyai szózat, mellyben mindenszó egy tett, minden betű arany, s minden mondat mély tapasztalás gyümölcse volt. A katolikus egyletek czélját és jövőjét mindenki szemei elébe tárta világosan és egyszerűen, intette fiait, hogy a mit ime nekik nyújtott, nyíltan fogják föl, a mit felfogtak férfias bátorsággal ragadják meg, s örizzék is meg készséggel bármilly áldozatra. Midőn beszédjében említést tett Felséges Urunkról s ennek fenséges anyjáról, kik oly benső részvétellel viseltetnek a mesterlegény-egylet felvirágzása iránt, nem kellett más, csak ezen szavak: „Imádkozzatok, fiaim, császártokért s fenséges anyjáért,“ — s azonnal mindnyájan elzékenyülve imádkoztak egy „Miatyánk“-ot Felséges Urukért. — A legények nem akartak elválni atyjuktól, míg csak ez meg nem áldotta őket. Ezen nap megérdemli, hogy Bécs városa évkönyveibe nagy bötükkel irassék! Ha azt akarjuk, hogy ismét jobb világ legyen, ne feledjük el, hogy ez csak akkor fog megenni, ha a nagysokaságu nép ismét visszavezettetik ősei élő hitére, munkás jámborságára s vallásos, tiszta erkölcsaire.

Katholikus hitélet.

I.

S z i k s z ó, karácsonhó 25. Ezen lapok folyó évi 23. számában nt. plebános urunk hiven lerajzoló azon isszonyu csapást, mellyet folyó évi május 18-án váro-

sunkban dühöngő lángok rajtunk ejtettek, midőn az elhamvasztott 474 épülettel szegény templomunkat a plebániával együtt siralmas romokká változtatták, s egyszersmind keresztény bizalommal könyörgő szózatát emelé fel azon hitfeleinkhez, kik Isten kegyelméből áldottabb sorsban részesülnek, s az inség kiáltó szava előtt el nem zárják szíveiket. Hála az isteni gondviselésnek! nem hangzott el pusztán ezen esedező szózat, mert az Isten, ki ezen csapással látogatott, nem késett némileg meg is vigasztalni, a magyar egyház főpapjaiban s más hitfeleinkben annyi részvételt támasztván, hogy alacsony templomunk pusztá falait szilárd anyagból egy egész öllel feljebb emelhetjük, s cseréppel be is fedhetjük, a templom szentélyét hajójától szép kőfal ivvel elválaszthatjuk, s ez által az egésznek Isten házához illőbb formát adhatunk; mind ezt pedig, miután egész gyülekezetünk szegény, Isten után legnagyobb részben a keresztény szeretet részvételének köszönhetjük!

Minthogy irva vagyon „úgy világítsa a ti világosságot az emberek előtt, hogy lássák jószágos cselekedeteiteket és dicsőítsék az Atyát, ki mennyekben vagyon“: Kötelességemnek érzem azon jötevőink neveit e lapok olvasóival megismertetni, kiknek adományaiból ennyit is tehettünk, hogy öröm- s hálaértől eltelve dicsőítsék az Atyát mivelünk, a kitől egyedül jön minden jó, mert hű szolgálókra bízta egyházunk kormányát, kik a rájuk bízott kincset el nem ássák, hanem kamatra kiadják, hogy gyümölcsözőn százsoroson az ur szöllőjében! mert időnkint feltámaszt a buzgóbb lelkipásztorokkal áldott hivek közt is olyanokat, kik a kevésből is valamit áldozni nem vonakodnak, midőn a résztvevő szeretet nevében segedelemre szólítatnak.

Kunszt József, kalocsai érsek 100 fr, Bartakovics Béla egri érsek 50 frt, Haulik György, zágrábi püspök 40 frt, Roskoványi Agoston, váci püspök 20 frt, Farkas Imre, fehérvári püsp. 30 frt, Fábry Ignác, kassai püsp. 200 frt, esztergomi főkáptalan 20 frt, egri főkáptalan 100 frt, veszprémi káptalan 40 frt, győri káptalan 10 frt, kassai káptalan 41 frt, Lengyel Miklós, egri kanonok 10 frt, Acz György pleb. N.-Iványi hiveivel 10 frt 24 kr., Feller Mayer pleb. sziráki s edelényi hiveivel együtt 20 frt, Mozsaray Antal pleb. sz. péteri hiveivel 6 frt 30 kr., Beller József felső miskolci pleb. hiveivel 8 frt, Sajó-bódvai hitfeleink 3 frt, Szabó Román minorita volt kormányzó főnök 5 frt, Hegyessy Ede, rozsnói sz.-széki jegyző 2 frt, a Kath. Néplap tisztelt szerkesztősege 80 frt: Csanálosi molnár legényeivel 4 frt 30 kr., Pihóczi János gyűjteménye 18 frt 30 kr., Kassai Imre, miskolci káplán 1 frt, Parasznai erdész ur 2 frt, a szikszói csizmadia-czéh 1 frt, a templomban felállított perzselyből 11 frt 19½ kr., szikszói lakosok 35 frt 24 kr., a kassai egy-

házmegyei alapból 400 frt. Szikszói templom volt kamatozó tőkéje 340 frt; összesen 1709 frt 34 kr. p. p.

Ezek, a kiadás részleteivel nov. 28-án a nt. plebános ur által a családfők gyülekezete előtt felolvastattak az iskolában, a hála s megindulás jelei nem csak mindegyik arcán valának láthatók, de leginkább azon sűrű sohajok által tanusítottak, melyek minden kebel belsejéből felszálltak, midőn nt. plebános ur felolvasás után mindnyájunkat arra emlékezteté, hogy valahányszor az Úr házában összegyülekezünk, a minden jök adójától forró könyörgéssel áldást kérni el ne mulassuk nagylelkű jöltevőinkre!

Számosak ugyan még a hátralevő szükségünk, csak a templom, torony nélkül, több költséget kíván 1500 pfrtnál, hát még a paplak! Nt. plebános urunk még most is csak a kántorlak egy szobájába kénytelen szoritkozni. Reményljük azonban, hogy az Isten, ki eddig el nem hagyott, meg nem vonja atyai gondviselését ezen, a protestánsok közt nagy kisebbségben lévő gyülekezetünktől!

Az, ki a szomjuhozónak nyújtott pohár vizetsem hagyja jutalom nélkül, részesítse a mennyei kincsek legdusabb áldásaiban minden jöltevőinket! kiknek ezennel nyilvános halát mondani sietek, valamint az ongai, geszthelyi, H. kércsi, homrogdi s aszalai hitfelelőknek is, kik fuvarozással segítségünkre siettek, nem különben nt. Tindira József alesp. és dereskei plebános urnak is, ki a cserép szállításban hasznos és szíves szolgálatait felajánlani méltóztatott. Isten mindnyájunkkal!

Fazekas Ferencz,
egyházi.

II.

Pápa, dec. 28. Letűnt ismét egy év és ellebent a multnak enyészetebe, egyiknek örömet, a másikkal keserű bánatot hagyván maga után. A lefolyt 1852-diki év a pápai k. katolikus egyháznak nem kevés örömet hagyott maga után; mert áttekintvén a plebánia naplóját, kitűnt; miszerint híveinek száma 14 egyénnel szaporodott. Igen a lefolyt évben 1 héber és 13 részint helvet, részint ágostai vallásuak nem aljas haszonlesésből, nem testi vonzalomból; hanem belső meggyőződésből tértek meg. Istenem mily csudálatosak a te végzéseid, mily megfoghatlanok ítéléteid! Csak ezen alig 14 ezer lélekből álló városnak történetéből is mennyire igazoltatnak naponta Jézusnak eme soha el nem multható szavai, isteni jövendölése: léssen egy akol és egy pásztor. Az e plebánia történetének tanulságos lapjaiból jól tudjuk; hogy 1622-ben, a midőn Csák y László e város falai közé behozta a paulinusokat, az egész plebánia 3 katolikus családból állott. Mintegy 72 év mulva támasztott Isten az ő népe között egy Nehemiást, Eszterházy Károly grófot, s egri püspököt, ki népének jogokat

szerezvén, fényes templomot építvén: a három kised család most már 9000 körül szaporodott, s naponta szaporodik. Igen, mert ég és föld elmulnak; de Jézus szavai soha el nem mulhatnak. G. E.

III.

Duna-Földvár, december 25. Tisztelt szerkesztő ur! Hosszabb idő óta kimaradt tudósításomat egy örvendetes esemény közlésevel kezdem meg. Karácsony napján egy 14 éves reformatus ifju, mesterségére pék-inas, e legszentebb napon a róm. kath. egyház kebelébe visszatért.

Elérzékenyültek híveink, midőn a fiú örömtől sugárzó arczezal, rongyos bár és szegény ruházattal, de lélekben az ártatlanság fényes ruhájával, s az isteni malaszt és kegyelemből gazdagon felékesítve, a helybeli apát, s plebános ur kezeibe tevő le a róm. kath. vallás felvétele iránti esküjét. Az említett ifju 3-éves kora óta árva lévén, legtöbbszörre kath. gazdák által neveltetvén, így a róm. kath. vallás imádságai, szertartásai- sőt hitágozataival is némileg megismerkedett. Ezen körülmény kétségkívül erős befolyást gyakorolt az ifju elhatározására, mégis az imáandó isteni gondviselés csodálatos bölcsességét véljük ezen eseményben jelentkezni: mert az ifju esetlegesen térvén be a plebánia-házba, alkalmilag nyilvánítá szándékát: mikint ő a róm. kath. hitre áttérni kívánkozik. Uj hitrokonunk tanitása alkalmakor egy megható jelét adá boldogult szülői iránti hálás tiszteletének, s gyöngéd szeretetének. Könnyes szemekkel vallá meg: hogy ő elhalt szülőiért naponta imádkozik, de sokat szenvedett a miatt: hogy kételkedésben élt, valljon szülői üdvözültek-e?! Mi pedig hála- és örömtől dagadt kebel-lel voltunk tanúi ezen áttérésnek, s buzgón sohajtottunk: „Legyen. Uram, egy akol és egy pásztor!”

Felder Vilmos,
köplán.

Keresztény könyvtár.

Imint jelent meg Pesten a következő munka: A tizenharmadik századbeli **Anacharsis**. Középkori jellemrajz. Walter Vilmos után Gyurits Antal. Kiadja a jó s olvasó könyvkiadó-társulat. 42-rét 350 lap. Ára füzve 40 kr. p. p. A társulati tagoknak ingyen jár. Ki az „Ifju Anacharsis utazását Görögországban”-ban figyelemmel elolvasta, — így szól a német szerző előszavában, — kétségkívül bámolni fogja azon szittyának éles elméjét és felfogási tehetségét. Epen nem lehetne talán megvetendő eszme egy második, keresztény Anacharsist is, még pedig oly korszakban léptetni fel, mely szintolly termékeny nagy férfiakban, mint a legérdekesebb eseményekben, tudniillik a XIII. századnak második felében. — Hogy miért kell a mi Anacharsisunknak épen azon korszakban fellépni, melyet sokan sötét, mások pedig még barbárnak is neveznek, erre nézve szükség némi felvilágosítást adnunk.

Ez
gyakoro
korlátok
tette, s
lás áldás
lett s az
sötétség
nem gya
mivelést
szilárd g
és művés
utólérhel
iratait a
viszonyo
a keblét
gyökeret
ban lény
csak az
bátorság
Ezen sze
setétsége
az egyhá

Jele
let újra t
háznak n
ha kézze
azon söté
rész min
meg azon
ség hozó
elfogults
gondolko

A k
mehébből
lanunk,
tani igye
nezetre r
regénysz
némi tért

A j
zódve, k
zébe is a

Ege
kath. any
h o z. Sz
Eger, 18
ára 12 k
40 kr. p.

Pécs
fonal a
mekék sz
reáltar
e jelen
rimversel
történelm
ragasztat
igen hasz

Dec.
voltak tar
kellemes

Ez időkorban az egyház hatalmas, de jótékony befolyást gyakorolt a polgári társadalomra, leginkább az által, hogy korlátokat szabott az ököljognak, a gonosztevőket megbüntette, s jótékony intézetek által a nyomort enyhítvén, a vallás áldásait mindenfelé terjesztette. Az egyház barbarismust lelt s az ellen küzdött; világa eloszlata a mindenfelé uralgó sötétséget, hol hatását nem gyakorolhatta, vagy mindaddig nem gyakorolta. Az egyház polgárisodást terjesztett, a földmívelést eddig nem ismert becsre emelvé, s midőn egyszer szilárd gyökeret vert, oltalma alatt fejlődtek a tudományok és művészetek, különösen az építészet, egészen mostanáig utolérhetlen tetőpontra. Az egyház mentette meg a régiek iratait az enyészettől. A vallás hatott át minden társadalmi viszonyokat; ez küzdötte le a szenvedélyek rohamát, hevíté a keblét önfeláldozásra, nagy tettekre. Hatalma annál mélyebb gyökeret vert a szívekben, mintán a világi törvények akkoriban lényeg- és alakra nézve nagyon hiányosok valának, s csak az egyházi törvényektől lehetett személy- és vagyonbátorságot, jogos elintéztést, nyugalmat és vigasztalást várni. Ezen szempontból kell megítélni azon korszakot, melynek setétsége nem az egyházra vonatkozik, hanem arra, mi ellen az egyház szavát emelte.

Jelenkorunkban, midőn a valódi vallásos egyházi érület újra feléled, más részről a vallási közönbösség az egyháznak még neve iránt is utálattal viseltetik, nem fog ártani, ha kézzelfogható képletekben állítjuk az olvasó szeme elébe azon sötét és barbárnak nevezett korszakot, hogy az egyik rész mindinkább erősödjék hitében, s önszemeivel győződjék meg azon szép és dicső dolgokról, melyeket a kereszténység hozott létre, a másik rész pedig, ha le nem vetkezi is elfogultságát, legalább a tények hitelességét nem tagadhatva, gondolkozni tanuljon.

A képletek kedvesek, vagy borzasztók, miként a kor méhéből felmerültek; és szerzőnek dicséretére meg kell valanunk, hogy a történeti valóságot lehetőleg szem előtt tartani igyekezett; nem is tért el attól a lényegre, csupán a színezetre nézve, a mennyiben tudniillik a történeti valóságot regényszerű alakba öltöztetvén, saját képzeletének is kellett némi tért engednie.

A jó és olcsó könyvkiadó-társulat akkép van meggyőződve, hogy nem csak az ifjuság; de a mivelte közönség kezébe is alig adhatott volna kedvesebb olvasmányt.

Egerben imint jelent meg: *Vezérkönyv a kath. anyaszentegyházban tartatni szokott Processiókhoz.* Szerkeszté Tárkányi B. J. Harmadik, bővített kiadás. Eger, 1852. 128 lap. Préselt angol papiros kemény kötésben ára 12 kr. p. — Diszes bőrkötésben aranyszéllal, tokban 40 kr. p.

Pécsett a lyceumi könyvnyomdában megjelent *Vezérkönyv a magyar és ausztriai történelem-tanuláshoz.* Gyermeknek számára írta Szombathy Ignác. Az elemi és alreáltanodák számára szerző a tanulás könnyebbségére e jelen könyvecsékben a magyarországi uralkodók sorát rímversekben adja elő; a magyar és német koronaországok történelmének áttekintésére pedig egy időtájékozási tábla ragasztatott segédesszközü. Ára ezen, a falusi iskolákban igen hasznonyelhető könyvecséknek 6 kr. p. p.

Különfélék.

Dec. hó 8-án Bécs lakói egy szép s szívemelő jelenetnek voltak tanúi. A szeplőtelenül fogantatott Szűz eme ünnepén a kellemes üdö igen sok népet csalt ki a bécsiek szokott sétatere.

A praterba. A praterba vezető szép s széles utcán csak egy hullámzott a sok ember, gyalog s kocsin. S ime az utcán megjelenik egy pap mennyezet alatt, ki az imádandó uti-költéséget viszi egy haldokló betegnek. A tömeg helyt csinál, a legtöbben leveszik kalapjaikat, de kevés hajt térdet. S ime e hintók végtelen sorában egyszerre csak megáll egy udvari hintó. Ebből födetlen fővel kiszál egy ifju ember, térdre esik a nyílt utcán és így fogadja az áldást az Oltári-szentséggel. S ezen ifju ember — Ferencz-Jósef Öcs. kir. Apostoli Felsége volt! A bámuló sokaság érzékenyülve követte istenfelő Fejedelmét. Boldog birodalom, melynek lovagias Fejedelme illy nyíltan tesz bizonyosságot hitvallásáról s esedezik a királyok Királyának áldásáért!

Finsterle János, bécsi polgár nem rég nagy költséggel felépítette a Bécs melletti Kahlenbergen levő régi de romokban levő templomot, melynek a Törökök által felperzselt falai között a vitéz Sobieszky másfélszázad előtt oltárt emeltetett, sz. misét mondott, s csak azután rontott a Törökökre, s őket kiverte Auszriából. A szentatyának értésére esvén Finsterle János eme jámbor tette, neki a pápai arany érdemjelet megküldötte, melyen ezen szavak olvashatók: „Benemerenti“ — „Az érdemesnek.“

Rékáson Vác püspöki megyében a II-dik osztályú megürült tanítói állomásra, melynek évi fizetése 100 pengő forint, 12 pozsonyi mérő kétszerbúza, egy szekér széna, két kocsis tözök, és egy lánz kukoricza föld helyett 4 pengő forint: jövő év február 15-ik napjára csőd hirdettetik, kik tehát azt elnyerni óhajtják, képezdei, és magok jámbor, józan, s példás viselkedet bizonyító okmányokkal ellátva, a hely színein megjelenjenek. Kelt Tápió-Györgyén December hó 22-dik napján, 1852.

Lexa Xavér Ferencz s. k.

kerületi Alesperes, tanodai felügyelő, és Tápió-Györgyei plébános.

A „Salzburgi Egyházi Lap“-nak ezt írják Magyarországból: Minden igaz katolikusként fáj a szíve, midőn olvassa, hogy a Rajna vidékén, Bécsben, Prágában, Linzben, Salzburgban és másutt is a mesterlegény-egyletek szépen virágoznak, s ellenben azt látja, hogy Magyarországon városokban a mesterlegények olly annyira magukra vannak hagyva. Nem lenne-e lehetséges a mesterlegények-egyletet nálunk is meghonosítani? Reményünk egy csillaga csak imint tunt fel nekünk. Ugyanis a jó s olcsó könyvkiadó-társulat, mely csak imint határozta el magát „Sz. István Társulata“ névvel a többi katolikus egyletek sorába lépni, egy fényes küldötséget indított Albert főherceg öcs. kir. Fenségéhez, azon kérésrel, hogy a társulatot ő Fensége oltalmába ajánlja. Mire ez nyíltan bevallá, hogy ő büszke a katolikus nevezetre, hogy ő a társulat törekvését valódi örömmel kísérte, s hogy reméli, miszerint nemsokára másutt is Magyarhonban fióktársulatok fognak keletkezni. Ha ez megtörténik: ugy mesterlegény-egyletek is bizonyosan be fognak hozatni, vasárnapi s ipar-iskolák fognak rendeztetni, a mesterinasok vallásbeli oktatása (melly sok városban csak névről ismertetik) s még sok más jó lábra fog kapni.

Pallegoix ur, apostoli vicarius a Chinával határos Siam országban, csak imint érkezett meg Auzsiából Romába, hol pápa ő szentségénél audientiát kapott. Szinte vele jött két fiatal Siam, kik a szent atyahoz Thai-nyelven beszédet tartottak, melyet a sz. atya magának lefordított. Ezenkívül a Siam pogány királytól a pápának levelet hoztak s ajándokul arany-s ezüstből készült virágokat. Az említett level szinte hét oldalt foglal el, angol nyelven íratott, s különös üszteleletet s hódolatot fejez ki ő szentsége iránt. A siami Felség ebben írja, hogy ő meghallotta, hogy a mallosi püspök, „az ő nagy barátja“, Romába szándékozik, miért is ő, a király

örömmel használja ezen alkalmat arra, hogy a szent atyának írjon, s vele barátságot kössön. „En, így szól tovább a pogány fejedelem, én nem bírom a Krisztus-hitet, sőt a Buddha-hitnek jámbor követője vagyok, de én ezen vallásnak csak böseletéhez ragaszkodom, minthogy e hit maga oly sok mese által rutittatik el, hogy hitem szerint, nemsokára a föld színéről el fog tűnni. Szentséged meglehet arról győződve, hogy kormányzásom alatt a keresztények nem fognak üldöztetni, hogy a római katolikusok különös kedvezményekben fognak részesülni, s nem kényszerítetnek hitükkel ellenkező babonás szertartásokra.“ Alá van írva: „Chao Fa Phra, Paramander Maha Mongkut“, mi annyit jelent: az égnek fejedelme, a nagy korona legkitünőbb ura. A szent atya, a pogány király ezen iratán felette megörült, s neki szinte irni akar s ajándékot küldeni.

A berlini „Egyházi Értesítő“-nek Silesia Glatz grófságából, névszerint Albenдорfból szóról szóra ezt írják: Annak megmutatására, hogy a kegyes Isten milly dusan fizet vissza minden jótettért, szolgáljon következő történet, melly itt csak imint történt. Lakott itt egy mészáros, ki többet adott a saját hasznára, mint az Ur Istenre, kinek inkább feküdt szívében vágó hidja, mint hite. Ehhez jött egy szegény, öreg asszony, ki beteges s erőre nézve gyenge volt, de annál erősebb az Ur iránti bizodalomban, s kért tőle egy darab hust. Istentől jutalmat igérvén neki. A mészáros nem igen akart neki valamit adni, s kérdezte, hogy bir-e fizetni. „Igen is, felelé az öreg, megfizetek egy „Isten fizesse meg“-gel, csak annyi hust tegyen a mérlegbe, mennyit eme kívánat nyom, s megleszek elégedve.“ A mészáros gunyos nevetéssel írta fel egy czédulára: „Isten fizesse meg“ s ezt a mérlegbe dobta, meglevén győződve, hogy a mérleg még csak mozdulni se fog. S ime! a mérleg azon serpenyője mindinkább mélyebbre süllyedt, a másik serpenyő pedig felbukkant. Megdöbbenve tekintettek egymásra a mészáros és a szegény asszony, ez csendes csodálkozásba s örömben merülve, amaz megijedve Isten mindenhatósága fölött. A mészáros most egyik font hust a másik után vetette a serpenyőbe, de ez mind a mellett fentlebegett, s 30 font nem volt képes ezt az árva két szót: „Isten fizesse meg“ felemelni. Nehézkesen s súlyosan süllyedtek ezek le, s tanúságot tettek evvel nyomatékukról. Midőn végre a mészárosnak egész huskészele sem volt képes a mérleget lenyomni: amaz folkialta, hangosan magasztalván az Isten mindenhatóságát, melly irgalomteljesen ötlet önismeretére vezette. A szegény asszonynak annyi hust adott a mészáros, a mennyit csak kívánt, magának pedig örök ereklyéül megtartá a czédulát, s rajta a nyomatékos szavakat: „Isten fizesse meg.“

Hogy a francia sereg Rómát még mindig megszállva tartja, valódi lelki nyeresémet, missio a francia katonaságra nézve, melly az előbbi francia király alatt lekipásztoroktól megfosztva, éltében s holtakor is nélkülözötte a vallás vigasztalásait. De iparkodnak is Romában a legmagasb rangu egyházi férfiak is a francia tiszteket s legénységet oktatás, gyóntatás, missiok tartása, isteni szolgálat rendezése által a lelki életnek megnyerni, bennök a vallásos érzetet felkölteni. Maga a szent-séges atya is mintegy missionarius bánik velük. Milly megható volt látni csak minap is, midőn a Romát megszálló francia őrséget új ezredek válták föl Frankhonból. A szent atya az érkezőknek elejbe sietett, a térdelőket megáldotta, s mint egy atya társalkodott velük! Most ismét azt olvassuk az újságok-

ban, hogy a távozó ezredek elmentek a Vatican nevű pápai palotába, a szent atya áldását kérték, ezt térdelve fogadták; a szent atya pedig mindenkinek jámbor emléket adott, s a legbarátságosabban társalkodott velük. Valóban a francia sereg a szent atyához hön ragaszkodik, ragaszkodik a katolika egyházhoz is. S ezen ragaszkodás a visszatérő katonák által a többi népben is mély gyökereket fog verni.

A „Religio“ című s főtiszt. Danielik János egri kanonok ur által szerkesztett egyházi és irodalmi folyóiratnak első száma megjelent. Szintugy ajánlja e lapot szép külső alakja, mint dús beltartalma, mellyből jelenleg azon örvendetes tudósítást merítjük, hogy Pécs megyében a sz. gyermekség társulata szépen virágzik, s hogy Pécs megye papnövédekéi csak nem mind tagjai lettek az afrikai missiotársulatnak, mellynek Pécssett számos világi tagja is van. A „Religio“ t. pécsi levelezője azon reményét is fejezi ki, hogy a Sz. Istvánról nevezett társulatnak fiókja legelől is Pécssett fog keletkezni, az ugynevezett mesterlegények társulatával együtt. Bár minél több kezekben fordulna meg ezen jeles folyóirat, mellynek ára (postán félre 6 frt p.) valódi potompénz, tekintve a lap kiállítására fordított nagy gondot és költséget!

Jelentés.

Christus und seine Kirche im Vorbilde und in der Erfüllung. Ein Buch zur Belehrung und Erbauung. Verfasst von einem katholischen Priester. Herausgegeben von Martin Deutinger, Domchorvikar in Salzburg. Zweite Auflage. Mit mehreren bischöflichen Approbationen. Salzburg 1850. Nagy 8-ad rét 167 lap. E könyvből a tisztelt kiadó csere fejében a jó és olcsó könyvkiadó társulatnak 300 példányt küldvén; — példány a társulat ügynökségénél, leszállított áron 20 p. kron megszerezhető. Egyszermind azon német és töl aju társulati tagoknak, kik az illető bizományosok által számukra e könyvet kívánni fogják, a társulat egy egy példánnyal szolgál. Kelt Pesten, december 27. 1852.

Gyurits Antal
titoknok.

Kegyes adományok jegyzéke.

A Csangó-Magyarok épülőfélben levő templomára. Szauer Ferencznő 20 kr. Kokas Mihálynő 30 kr. Horváth János 16 kr. Csákány László 10 kr. Király László 6 kr. Hujber Alajos 12 kr. Pávelka Antal 30 kr. Fülöp György 10 kr. p. mind Csornáról. Gyuróról 1 frt.

Schlör Alajos emlékkövére: Nt Nogall János, a pesti központi papnövédekben lelki igazgató 10 frt p. p. Tek. Rimely Ferenc Esztergom megyebeli központi katonai biztos 2 frt. p. p.

A sz. gyermekség társulatának: Az új-kigyósi (N. Várad megye) plebániából 27 frt. 16 kr. Ó-kigyósi udvari lelkész ur részéről 3 frt. p. p. Kókai község 5 frt.

A jerusalemi sz. sir öreinek: Az Ó-kigyósi udvari lelkész ur 2 frt. 2 kr. Az új-kigyósi plebánia 1 frt. p.

Az amerikai missiokra: Az új-kigyósi plebánia 1 frt. p.

Kiadja „a jó és olcsó könyvkiadó társulat;“ szerkesztő Blümelhuber Ferencz.

Emich Gusztáv könyvnyomdája, uri-utca, 8. sz.